

Arrest

nr. 223 184 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE MAESENEIR
Parklaan 191
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE MAESENEIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, dient op 18 februari 2016 een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Nederlandse echtgenote.

De partijen betwisten niet dat de verzoekende partij op 26 augustus 2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Per schrijven van 5 april 2018, ter kennis gebracht op 15 mei 2018, wordt aan het gezin van de verzoekende partij gevraagd in het kader van een onderzoek in het licht van de artikelen 42*bis*, §1 en

42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) binnen de 15 dagen specifieke recente bewijzen voor te leggen met betrekking tot hun persoonlijke situatie. Zij worden verwittigd dat overwogen wordt een einde te maken aan hun verblijfsrecht.

Op 6 juni 2018 stelt de verwerende partij een einde aan het verblijfsrecht van de echtgenote van de verzoekende partij. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest nr. 215 107 van 14 januari 2019.

Eveneens op 6 juni 2018, met kennisgeving op 12 juni 2018, stelt de verwerende partij een einde aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: M., J. (...), Nationaliteit: Suriname, Geboortedatum: (...)-1976, Geboorteplaats: Nickerie, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 18-02-2016 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn echtgenote in en werd op 26-08-2016 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie "R.M. (...) – (...)" waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42quater §1,1° van de wet van 15-12-1980.

Het solliciteren, ingeschreven zijn bij de VDAB als werkzoekende, ingeschreven zijn in interim kantoren en het doen van vrijwilligerswerk vormt geen element waaraan betrokkene het recht op verblijf kan ontleen of behouden als niet-EU burger.

Om als niet-EU-onderdaan het verblijfsrecht te behouden op basis van een eventuele tewerkstelling, dient er daarnaast ook een andere procedure gevolgd te worden (nl. aanvraag van machtiging tot verblijf) en moet er ook worden voldaan aan bepaalde voorwaarden.

Er werden evenwel documenten voorgelegd, namelijk het schrijven van de echtgenote aangaande de persoonlijke situatie van het gezin en de attesten aangaande de medische problematiek van de minderjarige kinderen, naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 05-04-2018 waarbij werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 quater § 1, 3de lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken betreffende de gezinssituatie van betrokkene werd het volgende geconcludeerd.

De echtgenote van betrokkene verklaart dat door omstandigheden binnen de familie het leven in Nederland lastig was geworden, bijvoorbeeld door bedreigingen en betrokkene en zijn gezin omwille van deze reden verder in België wensen te leven.

Er wordt hiervan echter geen enkel bewijsstuk voorgelegd. Ook nergens in het administratief dossier is er enig spoor van deze verklaring en/of bewijsstukken terug te vinden. Enkel op basis van een verklaring kan er uiteraard onmogelijk geconcludeerd worden dat in overeenstemming met art. 42 quater § 1, 3e lid van de wet van 15-12- 1980 de gezinssituatie een mogelijke belemmering vormt of een dermate ernstig belang vertegenwoordigt voor betrokkene waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Betrokkene legt ook een attest voor d.d. 13-04-2018 betreffende zijn minderjarig kind "M.A. (...)" aangaande een multidisciplinair onderzoek bij een centrum voor ontwikkelingsstoornissen. Hieruit blijkt dat het minderjarig kind op een wachtlijst staat. Aangezien er geen sprake is van een behandeling die het legaal verblijf in België noodzakelijk maakt vormt dit geen element waardoor er zou kunnen besloten worden dat betrokkene het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden op basis van humanitaire elementen. Er werd hierdoor niet aangetoond dat er in overeenstemming met art. 42 quater § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980 sprake is van een gezondheidstoestand die de intrekking van het verblijfsrecht belemmert.

Verder worden er ook nog allerhande bewijsstukken voorgelegd aangaande het minderjarig kind "A.R. (...)". Niettegenstaande dat er ontegensprekelijk erkend wordt dat dit kind hulpbehoevend is dienen we toch vast te stellen dat er geen verblijfsrecht in België noodzakelijk is om in de gepaste zorgen voor het kind te kunnen voorzien. Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt namelijk, meer bepaald uit de verklaring van "D.J. (...) - Jeugd GGZ" d.d. 02-07-2015, dat het minderjarig kind in Nederland reeds eerder aan onderzoeken onderworpen werd en overgeplaatst werd naar het Behandel Centrum Neuropsychiatrische Stoornissen voor behandeling. De noodzakelijke ondersteuning voor het kind kan dus eveneens elders verder gezet worden. Daarnaast blijkt uit het voorgelegde verslag van Kadodder - dienst thuisbegeleiding (opgesteld in januari 2018) dat er geen medische complexe behandelingen thuis of nood van intensieve medicatieve ondersteuning zijn en dat er momenteel geen opvolging via ziekenhuis, revalidatiecentrum of dergelijke is. Er werd weliswaar rekening gehouden met het feit dat het niet gemakkelijk is voor het minderjarig kind om met verandering om te gaan maar er was reeds sprake van deze problematiek voor het verblijf in België en de ouders van het minderjarig kind hebben er toen vrijwillig voor gekozen zich te vestigen in België. Daarom kan ook dit geen belemmering zijn om het verblijfsrecht alsnog in te trekken.

Er werd hierdoor niet aangetoond dat er in overeenstemming met art. 42 quater § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980 sprake is van een gezondheidstoestand of gezinssituatie die de intrekking van het verblijfsrecht belemmert.

Er werden voor de kinderen ook schoolattesten voorgelegd waaruit blijkt dat de kinderen in België school lopen. Er staat niets de ouders in de weg om hun kinderen in te schrijven in een onderwijsinstelling voor het komende schooljaar op de plaats waar zij legaal kunnen verblijven. Daarnaast geldt in België het recht op onderwijs voor alle kinderen en jongeren die zich op het grondgebied bevinden. Het ontbreken van een verblijfsstatuut is geen argument voor een onderwijsinstelling om een leerling te weigeren. Dit vormt dus geen element waardoor de betrokkene het verblijfsrecht alsnog zouden kunnen behouden.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

Betrokkene is bovendien familielid van een burger van de Unie. In die hoedanigheid dient betrokkene zich in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, e.d.m., toch voor zover de echtgenote en de minderjarige kinderen in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoen om er regulier te kunnen verblijven."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 42 quater §1, 3de lid van voornoemde wet stelt als volgt;

Art. 42quater.[1 § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben; 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk; 3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt; 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; 5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk; [5 6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.]5 [3 Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.]3 § 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is. § 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. § 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing : 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; 2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is; 3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is; 4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. § 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.]1

Bij de toepassing van artikel 42quater §1, 1°, zoals in casu het geval is, dient derhalve rekening te worden gehouden met onder meer de gezondheidstoestanden van het gezin en met de problematiek in het land van herkomst.

Verzoeker meent dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden.

Verzoeker verwijst naar de problematiek van beide kinderen die is uiteengezet onder de weergave van de feiten.

- M.A. (...) is ingeschreven op een wachtlijst voor een multidisciplinair onderzoek bij een centrum voor ontwikkelingsstoornissen.

De wachtlijsten zijn lang.

Het onderzoek is dringend en absoluut noodzakelijk.

De bestreden beslissing voert ten onrechte aan dat een legaal verblijf niet noodzakelijk is voor het behoud van de plaats op de wachtlijst waarvoor dit geen noodzakelijk element zou vormen voor een behoud van het verblijfsrecht.

Nochtans is het evident dat verzoeker samen met zijn echtgenote België zal moeten verlaten ingevolge de intrekking van het recht op verblijf.

Het is op dat moment praktisch onmogelijk om de onderzoeken in België nog te laten uitvoeren temeer deze onderzoeken gekoppeld worden aan uitgebreide testen en opvolging door meerdere medische en psychologische teams en diensten, allen in België gelegen.

Door de intrekking van het verblijfsrecht verliest M.A. (...) de mogelijkheid om op lange termijn op constructieve wijze geholpen te worden, hetgeen nochtans noodzakelijk is voor zijn gezondheidstoestand, minstens wordt de opvolging van zijn gezondheidstoestand ernstig vertraagd.

- A.R. (...) is hulpbehoevend, gegeven dat door de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Uit de voorgelegde stukken blijkt voldoende dat het voor A.R. (...) niet eenvoudig is om te gaan met veranderingen. Voor A.R. (...) is een intensieve zorg opgebouwd waarbij Arwin Ramdien thuis verder kan worden opgevolgd en verzorgd door beide ouders.

De redenering dat dit verzoeker niet heeft verhinderd om naar België te komen gaat niet op. Immers, destijds was de ernst van de aandoening van A.R. (...) nog niet gekend en kenden de ouders nog niet de weerslag van een dergelijke ingrijpende verandering op A.R. (...).

Thans zijn bijkomende diagnoses gesteld en kan enkel worden vastgesteld dat een dergelijke ingrijpende verandering A.R. (...) volledig zal ontwortelen en desoriënteren.

Uit het dossier blijkt dat in Nederland A.R. (...) geplaatst werd in het Behandelcentrum voor Neuropsychiatrische stoornissen voor behandeling. Op vandaag kan niet worden gegarandeerd dat, bij een intrekking van het verblijfsrecht in België, A.R. (...) thuis kan blijven en verder kan verzorgd worden door zijn ouders doch opnieuw dreigt geplaatst te worden, zoals in Nederland het geval was.

Voor A.R. (...) werd bovendien op 17 oktober 2017 via KOCA de nodige begeleiding opgestart. Deze begeleiding is absoluut noodzakelijk voor het welzijn van A.R. (...) en er is geen zekerheid dat bij een terugkeer naar Nederland deze zorg met enige continuïteit en zonder opnieuw op jarenlange wachtlijsten te belanden, kan worden verdergezet.

- De thuissituatie in Nederland

Verzoeker verwijst naar het P.V. van verhoor van 18 september 2015 waarin wordt verwezen naar een klacht die werd neergelegd door de schoonbroer van de echtgenote van verzoeker, de heer I.A.J. (...) wegens bedreigingen. De echtgenote van verzoeker verwijst in de verklaring duidelijk naar de doodsb bedreigingen die zij heeft ontvangen van haar zwager en de reden waarom zij ten gevolge daarvan Nederland heeft verlaten.

Verzoeker verwijst eveneens naar de P-V's naar aanleiding van neergelegde klachten in Nederland onder meer op 24 augustus 2015 door zijn echtgenote, R.M. (...) naar aanleiding van de doodsb bedreigingen van haar schoonbroer aan haar adres.

Dat deze gegevens een terugkeer naar Nederland, het land van herkomst van de echtgenote van verzoeker verhinderen.

De beslissing schendt het artikel 42 quater §1, 3de lid

Het middel is gegrond."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 42quater, §1, 3e lid van de Vreemdelingenwet, doordat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar gezondheidstoestand en de problematiek in het land van herkomst.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 26.08.2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, als echtgenoot van een Unieburger.

Uit de stukken van het dossier, alsook uit het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt evenwel dat het verblijfsrecht van de echtgenote van de verzoekende partij werd beëindigd.

Gelet op het voorgaande kan geen redelijke betwisting bestaan nopens het gegeven dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 42quater, §1, 1° van de Vreemdelingenwet vermocht een einde te stellen aan het verblijf van de verzoekende partij.

Artikel 42quater, §1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid

van familielid van de burger van de Unie : 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben; (...)"

Terecht wijst de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Zulks vindt uitdrukkelijk steun in artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verweerder merkt op dat -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk afdoende rekening werd gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van de volgende elementen:

- er ligt geen bewijsstuk voor van de omstandigheden dewelke het leven in Nederland zouden verhinderen ;
- er is geen sprake van een behandeling voor het minderjarig kind M.A. (...), dewelke het legaal verblijf in België noodzakelijk zou maken, dan wel de intrekking van het verblijfsrecht zou belemmeren ; - er is geen verblijfsrecht noodzakelijk in België om in de gepaste zorgen van het minderjarige kind A.R. (...) te voorzien
- het kind werd in Nederland reeds eerder aan onderzoeken onderworpen én behandeld ;
- er is geen sprake van een gezondheidssituatie of gezinssituatie die de intrekking van het verblijfsrecht belemmert ;
- er staat niets ouders in de weg om hun kinderen in een onderwijsinstelling in Nederland in te schrijven ;
- de intrekking van het verblijfsrecht zal hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partij in België geen school meer zouden kunnen lopen ;
- ...

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze én rekening houdend met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij verwijst naar de problematiek van haar twee minderjarige kinderen, op wie de bestreden beslissing een negatieve impact zou hebben. Tevens voert de verzoekende partij aan dat een terugkeer naar Nederland zou niet mogelijk zijn, gelet op het feit dat haar echtgenote doodsb bedreigingen zou hebben ontvangen van de schoonbroer in Nederland.

Er kan niet ernstig worden betwist dat nopens deze elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze is gemotiveerd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat de door haar aangehaalde elementen een terugkeer naar Nederland verhinderen, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Dienstig kan tevens worden gewezen op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op 06.06.2018 ter gelegenheid van de beëindiging van het verblijfsrecht van de echtgenote van de verzoekende partij ook reeds op omstandige wijze heeft gemotiveerd om welke reden de gezondheidssituatie of de gezinssituatie van de verzoekende partij en haar echtgenote niet verhinderen dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht.

De verzoekende partij verwijst weliswaar naar processen-verbaal met betrekking tot de gebeurlijke doodsb bedreigingen aan het adres van haar echtgenote, doch er kan niet dienstig worden betwist dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op kennelijk redelijke wijze heeft vastgesteld dat geen daadwerkelijke bewijzen zijn voorgelegd, nu een eenzijdige verklaring uiteraard niet kan volstaan.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing ontegensprekelijk dat de individuele situatie van de beide minderjarige kinderen op gedegen wijze werd onderzocht, waarbij werd overwogen om welke redenen de gezondheidssituatie van de minderjarige kinderen er niet aan in de weg staat dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt beëindigd.

De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van haar eerdere beweringen, zonder op gedegen wijze de bevindingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging te ontkrachten of te weerleggen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert en op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° (...);

3° (...);

4° (...);

5° (...);

6° (...).

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)”

De verzoekende partij betwist niet dat zij per brief van 5 april 2018, haar ter kennis gebracht op 15 mei 2018, werd uitgenodigd stukken voor te leggen die aantonen dat er redenen zijn om geen einde aan haar verblijfsrecht te stellen en dat zij de kans kreeg alle nodige stukken aan de verwerende partij ter kennis te brengen.

De verzoekende partij voert aan dat bij het nemen van de beslissing die een einde stelt aan haar verblijfsrecht onvoldoende rekening is gehouden met de gezondheidstoestand van de gezinsleden en met de problematiek in het land van herkomst.

In een eerste onderdeel van haar middel gaat zij in op de situatie van haar minderjarig kind M.A.

Betreffende M. A. stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene legt ook een attest voor d.d. 13-04-2018 betreffende zijn minderjarig kind “M.A. (...)” aangaande een multidisciplinair onderzoek bij een centrum voor ontwikkelingsstoornissen. Hieruit blijkt dat het minderjarig kind op een wachtlijst staat. Aangezien er geen sprake is van een behandeling die het legaal verblijf in België noodzakelijk maakt vormt dit geen element waardoor er zou kunnen besloten worden dat betrokkene het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden op basis van humanitaire elementen. Er werd hierdoor niet aangetoond dat er in overeenstemming met art. 42 quater § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980 sprake is van een gezondheidstoestand die de intrekking van het verblijfsrecht belemmert.”

De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Bovendien gaat de verzoekende partij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Zo wordt geenszins gemotiveerd dat het legaal verblijf niet noodzakelijk is voor het behoud van de plaats op de wachtlijst – zoals de verzoekende partij in de bestreden beslissing meent te kunnen lezen.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er nog geen behandelingen zijn, hetgeen de verzoekende partij niet ontkent. De verzoekende partij toont verder niet aan uit welke stukken zou blijken dat het multidisciplinair onderzoek dringend en absoluut noodzakelijk is. Evenmin blijkt dergelijke dringendheid en noodzaak uit de stukken van het administratief dossier.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het praktisch onmogelijk zal zijn om de testen in België te laten uitvoeren, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins aan de verwerende partij ter kennis bracht dat het onderzoek dat zij noodzakelijk acht enkel kan worden uitgevoerd in België – overigens voert zij dit evenmin aan in het kader van haar verzoekschrift. Zij beperkt zich slechts tot loutere beweringen omtrent de gezondheidstoestand van M.A. en toont niet aan met welke gegevens de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de beslissing inzake het al dan niet beëindigen van het verblijfsrecht. Uit niets blijkt dat de onderzoeken niet zouden kunnen plaatsvinden in een andere (lid)staat.

Betreffende het kind A. R. stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Verder worden er ook nog allerhande bewijsstukken voorgelegd aangaande het minderjarig kind “A.R. (...)”. Niettegenstaande dat er ontegensprekelijk erkend wordt dat dit kind hulpbehoevend is dienen we toch vast te stellen dat er geen verblijfsrecht in België noodzakelijk is om in de gepaste zorgen voor het kind te kunnen voorzien. Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt namelijk, meer bepaald uit de verklaring van “De Jutters - Jeugd GGZ” d.d. 02-07-2015, dat het minderjarig kind in Nederland reeds eerder aan onderzoeken onderworpen werd en overgeplaatst werd naar het Behandel Centrum Neuropsychiatrische Stoornissen voor behandeling. De noodzakelijke ondersteuning voor het kind kan dus eveneens elders verder gezet worden. Daarnaast blijkt uit het voorgelegde verslag van Kadodder - dienst thuisbegeleiding (opgesteld in januari 2018) dat er geen medische complexe behandelingen thuis of nood van intensieve medicatieve ondersteuning zijn en dat er momenteel geen opvolging via ziekenhuis, revalidatiecentrum of dergelijke is. Er werd weliswaar rekening gehouden met het feit dat het niet gemakkelijk is voor het minderjarig kind om met verandering om te gaan maar er was reeds sprake van deze problematiek voor het verblijf in België en de ouders van het minderjarig kind hebben er toen vrijwillig voor gekozen zich te vestigen in België. Daarom kan ook dit geen belemmering zijn om het verblijfsrecht alsnog in te trekken.

Er werd hierdoor niet aangetoond dat er in overeenstemming met art. 42 quater § 1, 3e lid van de wet van 15-12- 1980 sprake is van een gezondheidstoestand of gezinssituatie die de intrekking van het verblijfsrecht belemmert.”

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Zoals in de bestreden beslissing kan worden gelezen, werd wel degelijk rekening gehouden met de moeilijkheden die A.R. ondervindt bij veranderingen. De verzoekende partij weerlegt geenszins de kennelijk redelijke motivering dat *“er was reeds sprake van deze problematiek voor het verblijf in België en de ouders van het minderjarig kind hebben er toen vrijwillig voor gekozen zich te vestigen in België. Daarom kan ook dit geen belemmering zijn om het verblijfsrecht alsnog in te trekken.”*

Betreffende de bijkomende diagnoses waardoor een verandering, zoals het verlaten van België, een veel grotere impact zou hebben, stelt de Raad dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij niet staft met concrete argumenten. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat dergelijke bewijzen werden ter kennis gebracht aan de verwerende partij. De verzoekende partij doet hiermee geen afbreuk aan de desbetreffende motivering van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat niet kan worden gegarandeerd dat het kind niet zou worden geplaatst, stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot een hypothetische situatie die zij niet staft met enig begin van bewijs.

Waar zij stelt dat niet kan worden gegarandeerd dat het kind opnieuw de zorg krijgt die het nu krijgt met enige continuïteit en zonder op een wachtlijst te belanden, beperkt zij zich opnieuw tot loutere beweringen die zij niet staft. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing stelt dat het kind in Nederland reeds werd ondersteund en onderzocht in een specifiek centrum waar de ondersteuning verder kan worden gezet. Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan deze motivering.

Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar de situatie in Nederland en verwijst zij naar een klacht die werd neergelegd wegens bedreigingen van haar broer aan het adres van de echtgenote van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

“Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken betreffende de gezinssituatie van betrokkene werd het volgende geconcludeerd.

De echtgenote van betrokkene verklaart dat door omstandigheden binnen de familie het leven in Nederland lastig was geworden, bijvoorbeeld door bedreigingen en betrokkene en zijn gezin omwille van deze reden verder in België wensen te leven.

Er wordt hiervan echter geen enkel bewijsstuk voorgelegd. Ook nergens in het administratief dossier is er enig spoor van deze verklaring en/of bewijsstukken terug te vinden. Enkel op basis van een verklaring kan er uiteraard onmogelijk geconcludeerd worden dat in overeenstemming met art. 42 quater § 1, 3e lid van de wet van 15-12- 1980 de gezinssituatie een mogelijke belemmering vormt of een dermate ernstig belang vertegenwoordigt voor betrokkene waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.”

De bestreden beslissing stelt dat het gaat om loutere verklaringen en dat er hieruit niet kan worden geconcludeerd dat dit een dergelijk ernstige belemmering vormt waardoor zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat voornoemd motief kennelijk onredelijk is.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan met welke specifieke situatie door de verwerende partij geen rekening zou zijn gehouden bij de beëindiging van het verblijfsrecht. Het louter feit dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing is niet van aard deze te weerleggen. Een schending van artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Op 26 augustus 2016 werd verzoeker in bezit gesteld van zijn F-kaart.

Sedertdien heeft hij alles in het werk gesteld om zich te integreren en een gepaste tewerkstelling te zoeken en te houden, eerst als zelfstandige, later als werknemer.

Thans, 2 jaar later wordt dit recht op verblijf ingetrokken waardoor verzoeker terug moet naar diens land van herkomst, of minstens het land van herkomst van zijn echtgenote.

Een periode van 2 jaar wettig verblijf – verblijf dat bovendien toegekend was tot 2021 – is een lange periode die enerzijds tot gevolg heeft dat verzoeker geïntegreerd is in België en anderzijds elke binding met zijn land van herkomst heeft verlopen.

Verzoeker meent dat de beslissing tot intrekking van het toegekende verblijf na twee jaar manifest onredelijk is en een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

3. BESLUIT

De Dienst Vreemdelingenzaken besloot bijgevolg overduidelijk ten onrechte tot het intrekken van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden. De motieven die door de Dienst Vreemdelingenzaken in de bijlage wordt vermeld, kunnen absoluut niet worden weerhouden ter staving van diezelfde beslissing.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel, doordat zij een periode van 2 jaar legaal verblijf heeft gekend in België, waarbinnen zij zich integreerde en elke binding met het land van herkomst heeft verloren.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij nog geen twee jaar tot verblijf was gemachtigd op het ogenblik dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissing heeft genomen, zodat uiteraard niet dienstig kan worden gewezen op het feit dat het initiële verblijf was toegekend tot 2021.

Bovendien werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze toegelicht om welke redenen het solliciteren of het uitvoeren van vrijwilligerswerk op zichzelf beschouwd niet kan leiden tot het behoud van een verblijfsrecht.

Zelfs indien moet worden aangenomen dat de verzoekende partij zich gedurende twee jaar heeft geïntegreerd in België en elke binding met het land van herkomst verloren heeft, dan nog blijkt nergens waarom zulks er aan in de weg zou staan dat de verzoekende partij tezamen met haar echtgenote naar Nederland zou vertrekken.

De verzoekende partij verduidelijkt op geen enkele wijze om welke reden haar verblijf in België gedurende de voorbije twee jaar van die aard zou zijn geweest dat zij enkel nog in België zou kunnen verblijven.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij toont met haar betoog, waarin zij wijst op haar inspanningen om zich in België te integreren, niet aan dat een beëindiging van het verblijfsrecht na twee jaar dermate onredelijk is dat een schending van het redelijkheidsbeginsel dient te worden aangenomen. Zij maakte allerm minst aannemelijk dat zij haar echtgenote niet zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, Nederland, en dat het onmogelijk is om daar een verblijfsrecht te bekomen. Zij beperkt zich tot loutere beweringen dat zij elke binding met het land van herkomst zou hebben verloren, laat staan dat dit haar belemmert om met haar echtgenote en kinderen samen naar Nederland te gaan.

Verder gaat de verzoekende partij er verkeerdelijk van uit dat haar een verblijfsrecht tot 2021 werd toegekend. Het feit dat haar een F-kaart werd uitgereikt die geldig is tot in 2021 doet niets af aan de in artikel 42^{quater}, §1 van de vreemdelingenwet beschreven mogelijkheden om een einde te stellen aan een verblijfsrecht binnen de vijf jaar na de erkenning ervan.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de sollicitaties en het vrijwilligerswerk geen elementen vormen waaraan zij een verblijfsrecht kan ontleen of behouden en verduidelijkt de verwerende partij dat een procedure dient te worden gevolgd om aanspraak te maken op een verblijfsrecht op basis van een eventuele tewerkstelling als niet-EU onderdaan.

De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die zij hieruit afleidt kennelijk onredelijk zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU